

Arrest

nr. 70 417 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. KÖSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Karaithivu, een eiland dat behoort tot Jaffna district, Sri Lanka. U woonde daar van uw geboorte tot 1990. Omwille van de gevechten die er toen in die regio plaatsvonden, diende u te verhuizen. U ging naar het vasteland van Jaffna waar u ongeveer een jaar in Arali en Vaddukkoddai verbleef. In 1991 verhuisde u naar Chulipuram. Na 1994 verbleef u afwisselend in Chulipuram en Navanthurai, vlakbij Jaffna centrum. Later kwam u terecht in een kamp voor IDP's (Internal Displaced People) in Vidathalthivu, eveneens in Jaffna district. In 1998 verhuisde u naar Vanni gebied, namelijk naar Jeyapuram in Kilinochchi district. Daar verbleef u tot 2002 om dan na uw huwelijk te verhuizen naar Vavuniya. Eerst woonde u een half jaar in de wijk

Pandarikulam. Nadien woonde u in de wijk Thonikal waar u tot juli 2008 verbleef. Omdat een familielid van uw echtgenoot door de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) was meegenomen, ging uw man naar zijn familie in Mulankavil. Hij kon echter niet terugkeren naar Vavuniya omdat de weg ondertussen was afgesloten. U reisde daarop naar Kilinochchi waar ook uw man naartoe kwam in juli 2008. Omwille van de gevechten in januari 2009 diende jullie Kilinochchi te verlaten. U ging daarom terug naar Vavuniya, dat al jaren onder controle stond van het Sri Lankaanse leger. U verbleef daar in een IDP kamp van januari 2009 tot 15 april 2009. In maart werd u er drie keer ondervraagd door leden van de PLOTE (People's Liberation Organisation of Tamil Eelam). De man die u ondervroeg, bleek een oude vriend van uw vader te zijn. Hij stuurde een bericht naar uw vader die daarop 300.000 roepies betaalde voor uw vrijlating uit het kamp. Daarna verbleef u eerst twee dagen bij uw vader en daarna nog een week bij iemand anders in Vavuniya. Dan reisde u per truck naar Colombo waar u ongeveer een week verbleef. Op 8 mei 2009 nam u samen met een smokkelaar een vlucht naar Moskou. Na een verblijf van een week reisde u vanuit Moskou verder per vrachtwagen naar België. Op 18 mei 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de geboorteakte van uw echtgenoot, een kopie van de geboorteakte van uw zoon, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de registratie van uw gezinssamenstelling, een document om u te registreren als kiezer voor de verkiezingen van 2008 en een fax van de afsluiting van uw verzekering.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u op de vragenlijst van het CGVS die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) melding maakte van een tweeledige vrees. Enerzijds vreest u dat u omwille van uw afkomst uit Tamilgebied door het Sri Lankaanse leger beschuldigd zal worden van lidmaatschap van de LTTE. Anderzijds vreest u dat zowel uw leven als dat van Kumar, het lid van PLOTE die u hielp vrijkomen uit het IDP kamp, in gevaar zullen zijn als u zou terugkeren naar Sri Lanka (zie vragenlijst p.2). Dient te worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor op het CGVS op geen enkel moment uw vrees omwille van uw afkomst aanhaalt. Het gaat hier overigens ook niet over een terechte vrees. Volgens uw verklaringen in de vragenlijst zal het leger bij controle zien dat u een identiteitskaart van de Vanni regio hebt en zullen ze u daarom beschuldigen van lidmaatschap van de LTTE (zie vragenlijst p. 2). Nochtans is uw identiteitskaart uitgegeven op 15 maart 1997 en staat Vidathalthivu in Jaffna district vermeld als uw woonplaats. Nergens op uw identiteitskaart wordt melding gemaakt van een plaats in Vanni gebied. U verklaarde overigens dat u pas in 1998 naar Vanni regio verhuisd bent (zie gehoorverslag CGVS p. 2).

Wat betreft uw tweede vrees, dat uw leven en dat van Kumar in gevaar zullen zijn indien u zou terugkeren naar Sri Lanka, kan daar omwille van onderstaande redenen geen geloof aan worden gehecht.

U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat u tussen januari 2009 en 15 april 2009 in een IDP kamp zou hebben verbleven. Vooreerst kon u hiervan geen enkel begin van bewijs voorleggen. Hoewel u daar drie maanden zou hebben verbleven, kunt u vreemd genoeg geen IDP kaart of rantsoenkaart voorleggen. Uw verklaring dat u deze niet hebt omdat u daar niet lang genoeg bleef (zie gehoorverslag CGVS p. 4), is weinig geloofwaardig. Bovendien kon u zelfs niet eens zeggen in welk kamp u zou hebben verbleven en kon u verder ook maar één kamp in Vavuniya opnoemen (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Voorts wist u ook niet wie de Grama Sevaka van het kamp was of waar u voedsel kreeg (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u nooit in een kamp hebt gezeten en er bijgevolg ook niet uit vrijgelaten of ontsnapt bent.

De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag komt nog verder in het gedrang door uw verklaring dat u van juli 2008 tot januari 2009 in Kilinochchi zou hebben verbleven. Hoewel u daar een half jaar zou hebben gewoond, kan u niet eens het adres geven waar dit precies was (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Verder kende u ook niet de volledige naam van de persoon waar u al die tijd bij zou hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Wanneer u werd gevraagd wanneer Kilinochchi werd veroverd door het leger, antwoordde u november 2008 (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Toen er gesteld werd dat het leger dus al controle had over Kilinochchi wanneer u daar verbleef, verklaarde u plots dat een deel van Kilinochchi nog niet veroverd was. Op de vraag wanneer de stad Kilinochchi dan wel veroverd werd, stelde u dat dit in januari 2010 was en dat het nog niet het geval was wanneer u naar Vavuniya vertrok

(zie gehoorverslag CGVS p. 5). Nochtans verklaarde u eind januari 2009 naar Vavuniya te zijn gereisd terwijl de stad Kilinochchi reeds op 3 januari 2009 na zware gevechten in handen viel van het Sri Lankaanse leger (zie blauwe map in administratieve dossier). Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u in Kilinochchi zou hebben verbleven tussen juli 2008 en januari 2009.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de beschrijving van uw vluchtroute. Deze kwam als stereotiep en ongeloofwaardig over. U beweerde via een internationale vlucht naar Rusland te zijn gereisd. U kende echter niet de naam van de luchtvaartmaatschappij waarmee u reisde (gehoorverslag CGVS p. 5). U beweerde met een blauw paspoort te zijn gereisd, maar aangezien u het niet hebt kunnen inkijken wist u noch de naam, noch andere inhoudelijke gegevens van dit paspoort (zie verklaring DVZ punt 33). Daar u echter enkele internationale vluchten nam, waarbij identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren, mag van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van dit paspoort worden verwacht. De ongeloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute, benadrukt het ongeloofwaardige van uw asielrelaas en is eerder een indicatie dat u voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen dat u met eigen paspoort bent gereisd. Indien u zou vertellen dat u met een eigen paspoort uit Sri Lanka kon vertrekken zou dat immers kunnen impliceren dat u niet door de Srilankaanse autoriteiten wordt gezocht.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Aangezien dit bij u niet het geval is, kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Hoewel u alleen als vrouw Sri Lanka zou hebben verlaten en alleen asiel aanvraag in België, blijkt niet uit uw dossier en uw verklaringen dat u bij een terugkeer naar Sri Lanka niet zou kunnen rekenen op uw familie. Immers verklaarde u dat uw man intussen was vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS p.3) en u onderhield contacten met uw familie waar u zelfs nog zou hebben verbleven in de periode voor uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS p.3). Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart, uw geboortakte en uw huwelijksakte bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Geen enkel van de door u neergelegde documenten volstaan om uw vluchtrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig

artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, hetgeen *in casu* niet aan de orde is.

Overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en kan de Raad te dezen de bestreden beslissing bevestigen of hervormen dan wel vernietigen, hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Derhalve heeft de Raad niet de bevoegdheid om de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel wordt de schending opgeworpen van artikel 3 van het EVRM, *“doordat het arrest de bewijslevering van het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, zoals opgeworpen door verzoeker, niet conform de vaste rechtspraak van het EHRM toepaste”*. Zij vervolgt: *“De Raad vereist immers dat verzoekster in concreto aantoont dat zij een behandeling riskeert in de zin van artikel 3 van het EVRM”*, terwijl het EHRM het volgende stelt aangaande de bewijslevering van het risico op onterende behandeling :

“It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the government to dispel any doubts about it. (...) The foregoing principles, and in particular the need to examine all the facts of the case, require that this assessment must focus on foreseeable consequences of the removal of the applicant in the country of destination. This in turn must be considered in the light of the general situation there as well as the applicant's personal circumstances (...). Exceptionally, however, in cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the Court has considered that the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and his or her membership of the group concerned.” (Arrest NA. V/THE UNITED KINGDOM, 17 July 2008, Application no. 25904/07).”

Bovenvermelde uiteenzetting, zo stelt verzoekster, geeft aan dat zij wel degelijk een behandeling riskeert in de zin van artikel 3 van het EVRM en dat zij minstens een begin van bewijs heeft aangebracht dat voormeld risico onderbouwt. Verzoekster gaat verder als volgt :

“Overwegende dat de Raad in het arrest niet heeft vastgesteld dat verzoekster niet tot een kwetsbare groep behoorde en dat die kwetsbare groep op systematische wijze onderworpen wordt aan onterende behandelingen, hoewel verzoeker dit had opgeworpen.

Dat ze aldus niet op wettige wijze heeft kunnen oordelen dat verzoekster het begin van bewijs van het risico in de zin van artikel 3 EVRM niet heeft bijgebracht, aangezien ze de bewijslast verkeerd heeft toegepast;

Dat hoewel verzoekster aanvoerde tot een kwetsbare groep te behoren die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van artikel 3 EVRM, de Raad op basis van de overweging ‘verzoeker brengt in het middel geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan, (...)’ een zwaardere bewijslast oplegt aan verzoekster dan wat vereist wordt door het EHRM;

Dat de Raad immers geen onderscheid maakt tussen de bewijsstandaard voor personen die op generlei wijze behoren tot een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaken van een systematische praktijk van onterende behandelingen en personen die wel behoren tot een kwetsbare groep die op systematische wijze onderworpen wordt aan onterende behandelingen;”

3.1.2. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat het middel geen betrekking heeft op de thans bestreden beslissing, nu deze geen arrest van de Raad betreft en het citaat van verzoekster ook niet in de bestreden beslissing kan worden teruggevonden. Het middel is dan ook onontvankelijk. Daaraan kan nog worden toegevoegd dat, niettegenstaande het gegeven dat artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009,

nr. 193.552), de Raad vaststelt dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, zodat toch kan worden getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Dienaangaande moet worden verwezen naar het derde middel en de beoordeling daarvan.

3.2.1. Een tweede middel luidt als volgt :

“Schending van art. 10 EG Verdrag:

Overeenkomstig artikel 10 van het EG Verdrag treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de invulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen”.

3.2.2. De uiteenzetting van een middel vereist niet alleen dat de verzoekster aangeeft welke bepalingen zij geschonden acht, doch ook de wijze waarop deze bepalingen door de bestreden beslissing met de voeten zouden zijn getreden. Dat is *in casu* niet het geval, zodat het middel onontvankelijk is.

3.3.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en luidt als volgt :

“Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (Zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982-1983, 963)

Dat het evenwel dient benadrukt te worden dat verzoekster geenszins kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat verzoekster bij haar verklaringen blijft.

Dat zij uitdrukkelijk verklaart dat haar leven manifest in gevaar is in Sri Lanka.

Dat het daarnaast algemeen geweten is dat de veiligheidssituatie in Sri Lanka verre van rooskleurig is.

Dat verzoeksters leven in ernstige mate bedreigd zal worden, wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat het CGVS, alhoewel in kennis van deze feiten, daar geenszins rekening mee houdt en verzoekster, samen met haar minderjarige zoon een weigering toekent van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”

3.3.2. In de bestreden beslissing wordt, op basis van de richtlijnen van het UNHCR, geoordeeld dat het profiel van een Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten van Sri Lanka niet meer voldoende is om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming, en dat personen die verdacht worden van banden met LTTE als een mogelijk risicoprofiel kunnen worden beschouwd, in welk geval moet worden onderzocht of er daadwerkelijk banden zijn met LTTE en de asielzoeker in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming, waarna op grond van de individuele beoordeling van het dossier van verzoekster wordt vastgesteld dat haar asielrelaas ongelooftwaardig is.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van NA. v. the United Kingdom van 17 juli 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009 onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66) en vastgesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil en meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren individueel als cumulatief dient te worden afgewogen. Aldus blijft het uitgangspunt dat de verwerende partij heeft ingenomen, met name dat met betrekking tot elk relaas individueel moet worden onderzocht of de aanvrager als een mogelijk risicoprofiel kan worden beschouwd, correct.

De motieven die hebben geleid tot de conclusie dat het asielrelaas van alle geloofwaardigheid is ontdaan, zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier, en worden door verzoekster niet *in*

concreto weerlegd. Het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen volstaat uiteraard niet om de bevindingen van de verwerende partij in een ander daglicht te stellen, blote beweringen evenmin.

Verzoekster werd door de verwerende partij gehoord en kreeg tijdens dit gehoor, tijdens hetwelk zij werd bijgestaan door een tolk, de gelegenheid om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat hij de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond. Dat dit beginsel ook een belangenafweging met zich zou brengen, toont verzoekster op geen enkele wijze aan.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar de vluchtelingenstatus zou moeten worden toegekend, en evenmin dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, nu zij geen andere elementen aanbrengt dan deze die haar asielrelaas constitueren en de blote bewering dat “de veiligheidssituatie in Sri Lanka verre van rooskleurig is”, zonder meer. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond. Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS